

Defensa i elogi de la formació

Aquest no és el primer editorial, ni serà l'últim, que parla, o parli, de la formació. Que la publicació on es fa aquesta defensa i elogi sigui el butlletí informatiu del Col·legi podria esgrimir-se com el principal argument, justament perquè, entre altres objectius, aquesta corporació en té un de fonamental, com és l'oferta inicial i permanent de formació per a totes aquelles persones que es dediquen a la docència en el sentit més ampli del terme. Però potser hauríem de sortir fora, llegir el paisatge amb certa perspectiva i veure que tot plegat té una dimensió que supera les funcions del mateix Col·legi.

A fora observem tres fites majúscules. La primera ens indica que en ple segle XXI tots els sectors laborals practiquen una formació contínua imprescindible per poder incorporar el progrés imparable de la innovació en tots els àmbits; així, la formació es converteix en una corda que manté la tensió entre el que hem après i el que encara cal imprescindiblement aprendre.

La fita segona és un munt d'estudis seriosos segons els quals les millors organitzacions dedicades a l'ensenyament i l'aprenentatge destinen una part important del seu pressupost i dels seus esforços humans a la formació contínua; ho fan, en bona part, perquè es tracta d'organitzacions que volen aprendre diàriament.

I la tercera fita conté aquella inscripció segons la qual els límits d'una mestra o d'un professor són els límits de la seva formació i, per tant, avui ja no es pot exercir aquesta professió pensant només en la formació inicial, una frontera massa reduïda i segurament alterada. Són tres fites de defensa gairebé impossibles de tirar a terra.

Les fites insinuen un camí, un trajecte llarg; la formació perenne també dibuixa un camí, un recorregut personal compromès amb l'activitat docent, variada i canviant, com una arbreda. I això és una gran notícia perquè permet una enorme varietat de continguts disciplinaris i de morfologies formatives; un catàleg extens i polièdric: dels trastorns d'aprenentatge a les impressores 3D, de

la lliçó magistral a l'experimentació cooperativa, de la presència física a la formació en línia. Sempre a la recerca d'aquesta connexió entre el fora i el dins, el que sé i el que encara puc aprendre, entre la realitat i l'aula, la meua curiositat i les necessitats dels joves, els cervells individuals i el cervell col·lectiu, les meves mancances i la seva solució.

Haver de formar-se recurrentment pot interpretar-se com una nosa, però aquesta és una mala lectura, a banda d'un mal símptoma. La lectura raonable del fenomen confirma que la formació permanent és una necessitat davant el pas del temps i un compromís de responsabilitat tangible en la societat del coneixement. Però per sobre d'aquestes dues lectures, hi ha una tercera interpretació, aquella segons la qual formar-se constantment és un plaer vital, una mostra de fidelitat personal a una decisió presa fa un temps i un exercici de generositat col·lectiva que connecta edats, llocs, persones, idees i maneres.

Per això des del Col·legi volem continuar insistint en la seva importància radical; per això des del Col·legi us oferim tot seguit el catàleg formatiu dels propers mesos, especialment de l'escola d'estiu; per això des del Col·legi us demanem les vostres propostes de millora; per això des del Col·legi escrivim aquest breu elogi de la formació contínua, una de les eines més evidents per dignificar el sector professional de l'educació i l'aprenentatge en un moment farcit d'incerteses però també de noves ocurrencies.

La formació permanent és una necessitat davant el pas del temps i un compromís de responsabilitat tangible en la societat del coneixement. Formar-se constantment és un plaer vital, una mostra de fidelitat personal a una decisió presa fa un temps i un exercici de generositat col·lectiva que connecta edats, llocs, persones, idees i maneres

